

Sygn. akt II Ka 647/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2016 r.

sprawy **M. J.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji, wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 12 września 2016 r. sygn. akt II K 382/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 647/16

UZASADNIENIE

M. J. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. **VII K 221/15** za czyn popełniony w dniu 20 lutego 2015 r. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz za drugi czyn popełniony w okresie od 03 do 10 lutego 2015 r. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w wyniku połączenia skazanemu w/w kar jednostkowych pobawienia wolności orzeczono wobec niego karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02 marca 2015 r. do dnia 12 czerwca 2015 r. Wyrok ten stał się prawomocny dnia 20 czerwca 2015 r. **Kara podlega wykonaniu – jej koniec został przewidziany na dzień 25.11.2018 r.**

II. Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 07 czerwca 2016 r., sygn. **II K 164/16** za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od 24 września 2015 r. do dnia 29 września 2015 r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz za drugi czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od dnia 26 września 2015 r. do dnia 27 września 2015 r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w wyniku połączenia skazanemu w/w kar jednostkowych pobawienia wolności orzeczono wobec niego karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; w w/w wyroku na podstawie art. 46 § 1 tytułem środków karnych zobowiązano skazanego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz D. J. kwoty 600 (sześciuset) złotych oraz na rzecz C. i W. D. kwoty 800 (ośmiuset) złotych. Wyrok ten stał się prawomocny 23 czerwca 2016 r. **Kara podlega wykonaniu – z obliczenia kary wynika, że skazany będzie ją odbywał w terminie 25.11.2018 - 25.11.2019 r.**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem łącznym z dnia 12 września 2016 r., sygn. II K 382/16:

I. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk, art. 569 § 1 kpk i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Siedlcach w sprawach **VII K 221/15** i **II K 164/15** i orzekł wobec **M. J.** karę łączną 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie VII K 221/15 od dnia 02 marca 2015 r. do dnia 12 czerwca 2015 r. oraz od dnia 07 marca 2016 r. do dnia 12 września 2016 r.;

III. w pozostałej części połączone wyroki pozostawił do odrębnego wykonania;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. adw. J. W. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych wraz z podatkiem VAT stanowiącym kwotę 27,60 (dwudziestu siedmiu i 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu świadczonej na rzecz M. J.;

V. zwolnił skazanego z kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł skazany M. J., zaskarżając go w całości.

Orzeczeniu temu zarzucił naruszenie art. 85 kk w zw. z art. 85a kk w zw. z art. 86 kk oraz art. 572 kpk – poprzez błędną wykładnię tych przepisów.

W uzasadnieniu wniesionej apelacji postulował połączenie mu trzech jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych - wg niego trzema wyrokami, jak również zastosowanie wobec niego zasady absorpcji, zaś w przypadku nie podzielenia przez Sąd Odwoławczy w/w zarzutu, zastosowanie wobec niego zasady asperacji i wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy.

Podnosząc powyższe skazany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i połączenie mu wszystkich jednostkowych kar pozbawienia wolności wskazanych przez niego we wniosku, jak również o wydanie wyroku łącznego z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Na rozprawie apelacyjnej skazany poparł apelację i wnioski w niej zawarty, zaś prokurator wniósł o jej nieuwzględnienie i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja skazanego jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy nie podzielił ani podniesionych w niej zarzutów, ani przytoczonej na ich poparcie argumentacji. Nie znalazł także podstaw do złagodzenia w orzeczeniu reformatoryjnym kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu zaskarżonym wyrokiem.

Poprzedzając zasadniczą część rozważań stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy dokonał prawidłowej oceny w zakresie warunków formalnych koniecznych do wydania wyroku łącznego w oparciu o art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk i art. 569 § 1 kpk, słusznie wskazując, iż na mocy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r., w odniesieniu do osoby skazanego winny być stosowane przepisy w brzmieniu po nowelizacji

Kodeksu Karnego i Kodeksu Postępowania Karnego, jaka nastąpiła z dniem 01 lipca 2015 r. Tym samym, prawidłowo orzekł o połączeniu kar za przestępstwa, za które M. J. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Siedlcach w sprawach o sygn. akt **VII K 221/15** i **II K 164/14**. Sąd I instancji nie dopuścił się także błędu w zakresie, w jakim stwierdził brak przesłanek formalnych do połączenia pozostałych wyroków, które figurują w karcie karnej dot. skazanego (II K 568/95; II K 538/97; II K 943/00; II K 292/06; II K 331/07; II K 699/07; II K 20/08). Brak wskazania pozostałych wyroków zarówno w komparycji orzeczenia, jak i w uzasadnieniu wyroku, w realiach tej sprawy, nie sposób uznać za uchybienie, albowiem wszystkie kary w nich orzeczone zostały przez skazanego wykonane w całości, zaś w myśl przepisów KK po nowelizacji – łączeniu podlegają jedynie kary podlegające wykonaniu (art. 85 § 2 kk).

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w stosunku do skazanego M. J. wyrok w sprawie **VII K 221/15** zapadł przed nowelizacją przepisów o karze łącznej, jaka miała miejsce z dniem 01 lipca 2015 r., zaś wyrok w sprawie **II K 164/14** – po w/w nowelizacji.

Aby rozstrzygnąć wątpliwości w zakresie możliwości stosowania znowelizowanych przepisów w zakresie orzekania w przedmiocie wyroku łącznego w art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej wprowadzono normy intertemporalne (przepisy przejściowe), określające granice, w jakich przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego, zatytułowanego „Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych” w brzmieniu po nowelizacji mogą być zastosowane do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 01 lipca 2015 r. tj. przed wejściem w życie tejże noweli.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej, przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeks karny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (01 lipca 2015 r.).

Nowe uregulowania dotyczące kary łącznej mogą być zatem brane pod uwagę, jeżeli po 30 czerwca 2015 r. doszło do prawomocnego skazania za przestępstwo (nawet jeżeli zostało popełnione przed tą datą), o czym świadczy druga część przepisu art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej. Wówczas otwiera się droga do wydania wyroku łącznego na nowych zasadach, obejmująca także kary, które przed 01 lipca 2015 r. nie mogły być podstawą orzekania kary łącznej (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. II AKz 410/15, Biul. SAKa 2015/3/8, KZS 2015/10/62, LEX nr 1809506).

W realiach przedmiotowej sprawy, wobec tego, iż w stosunku do M. J. po dniu 01 lipca 2015 r. zapadł i uprawomocnił się wyrok w sprawie **II K 164/16** (data wydania wyroku – 07 czerwca 2016 r. data jego prawomocności – 23 czerwca 2016 r.), rozstrzygając w przedmiocie orzeczenia o karze łącznej Sąd I instancji mógł zastosować przepisy nowe.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, nieuprawnionym jest doszukiwanie się w końcowym fragmencie art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej nakazu stosowania przepisów ustawy nowej, zaś w przypadku, gdy należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 kk rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu Karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 01 lipca 2015 r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 r., sygn. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345, LEX nr 2080913).

Analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 10 marca 2016 r., sygn. II AKz 68/16 wskazując, iż gdy zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej, zaś kary zostały orzeczone zarówno przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), jak i po dniu 01 lipca 2015 r., to odpowiedzi na pytanie, na podstawie jakiego stanu prawnego orzekać: nowego czy poprzedniego, należy poszukiwać na gruncie regulacji art. 4 § 1 kk (OSASz 2016/1/44-60, Prok. i Pr. – wkł. 2016/7-8/19, KZS 2016/5/50).

Rozważając dwa reżimy prawne przez pryzmat art. 4 § 1 kk -nakazującego stosowanie przepisów ustawy względniejszych dla skazanego -koniecznym było rozważenie przez Sąd I instancji całokształtu zasad instytucji kary

łącznej w kontekście konkurujących ze sobą ustaw, ze wszystkimi ich konsekwencjami. W jednym orzeczeniu w odniesieniu do konkretnego skazanego niedopuszczalna jest bowiem kombinacja przepisów obu ustaw. Sąd ferując wyrok łączny winien wybrać przepisy względniejsze dla skazanego. W ocenie Sądu Okręgowego, z obowiązku tego wzorcowo wywiązał się Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie, wybierając w stosunku do skazanego przepisy Kodeksu Karnego i Kodeksu Postępowania Karnego dotyczące kary łącznej w brzmieniu po nowelizacji.

Do dokonania tej pozbawionej jakichkolwiek wątpliwości konstatacji, wystarczającym jest zestawienie poszczególnych dat czynów, za które został skazany M. J.. Nie zachodzi między nimi tzw. realny zbieg przestępstw, warunek absolutnie konieczny, aby w ogóle było możliwe połączenie kar o sygn. **VII K 221/15** i **II K 164/16**, w myśl przepisów przed nowelizacją.

Realny zbieg przestępstw ma miejsce, gdy sprawca popełnia dwa lub więcej przestępstw do czasu wydania przez sąd pierwszego, choćby nieprawomocnego wyroku. W przedmiotowej sprawie, M. J. został skazany za czyn z art. 280 § 1 kk i in. popełniony w dniu 20 lutego 2015 r. oraz za czyn z art. 278 § 1 kk i in. popełniony w okresie od 03 do 10 lutego 2015 r. wyrokiem SR w Siedlcach z dnia 12 czerwca 2015 r., VII K 221/15. Następnie popełnił kolejne przestępstwa, już po wydaniu i uprawomocnieniu się tego wyroku, w okresie od 24 września 2015 r. do 29 września 2015 r. oraz w okresie od 26 września 2015 r. do 27 września 2015 r., za które został skazany wyrokiem SR w Siedlcach z dnia 07 czerwca 2016 r., sygn. II K 164/16.

Realia tej sprawy nie wymagają zatem pogłębionej analizy, który z reżimów prawnych dotyczących przepisów kary łącznej byłby względniejszy dla skazanego. Logicznym jest rozumowanie, iż względniejsze są przepisy „nowe”, skoro w myśl przepisów sprzed nowelizacji w ogóle nie byłoby możliwe połączenie skazanemu kar z wyżej wymienionych spraw, a stosownie przepisów o karze łącznej w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015 r. skutkowałoby umorzeniem postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Zwrócić należy przy tym uwagę, iż w skazany w ramach wniesionej apelacji postulował „połączenie mu trzech wyroków”, niemniej jednak wskazał tylko dwie sygnatury spraw -**VII K 221/15** i **II K 164/16**. Jako trzeci „wyrok” błędnie wskazał skazanie go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 286 § 1 kk i in. popełniony w okresie od 26 września 2015 r. do 27 września 2015 r. czyli drugi z czynów, wchodzących w skład kary łącznej, w sprawie **II K 164/16**.

Zarówno w sprawie VII K 221/15, jak i w sprawie II K 164/16 M. J. każdorazowo został skazany za 2 czyny. W obu tych wyrokach wymierzono mu karę łączną pozbawienia wolności, składającą się z dwóch kar jednostkowych. W sprawie VII K 221/15 orzeczono dwie jednostkowe kary pozbawiania wolności w wymiarze 3 lat oraz 6 miesięcy oraz karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. W sprawie II K 164/16 orzeczono dwie jednostkowe kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Po nowelizacji przepisów o karze łącznej podstawę wymiaru kary łącznej mogą stanowić nie tylko kary jednostkowe orzekane za przestępstwa pozostające w realnym zbiegu, ale także kary orzeczone wcześniej jako kara łączna w poszczególnych wyrokach (art. 85 § 2 kk). W sytuacji orzekania w przedmiocie wyroku łącznego w myśl znowelizowanych przepisów nie zachodzi obecnie potrzeba rozwiązywania uprzednio orzeczonych w poszczególnych wyrokach węzłów kar łącznych, które stają się de lege lata częściami składowymi orzekanej kary łącznej. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, taki model wymiaru kary łącznej można określić jako model kary łącznej „kroczącej” (P. Kardas, Jeden czy dwa modele wymiaru kary łącznej? O paradoksach nowej regulacji kary łącznej, Prokuratura i Prawo 11/2015; M. Bielski, Przesłanki wymiary kary łącznej orzekanej w trybach wyroku skazującego i wyroku łącznego na tle nowego modelu kary łącznej, Palestra 7-8/2015.).

W przedmiotowej sprawie połączeniu podlegały zatem dwie bezwzględne kary łączne pozbawienia wolności orzeczone w stosunku do M. J. w sprawach: VII K 221/15 – w wymiarze 3 lat oraz II K 167/16 – w wymiarze 1 roku. Sąd Rejonowy, w korzystny dla skazanego sposób, nie rozwiązywał dotychczas orzeczonych w w/w sprawach węzłów kary łącznej, zgodnie ze znowelizowanym z dniem 01 lipca 2015 r. przepisem art. 85 § 2 kk.

Dolną granicą kary łącznej w tej sprawie była najsurowsza z dotychczas orzeczonych kar łącznych – 3 lata, zaś górną - suma wszystkich dotychczas orzeczonych kar łącznych, tj. 4 lata pozbawienia wolności (art. 86 § 1 kk).

W myśl przepisów przed nowelizacją dolną granicą kary łącznej, po rozwiązaniu dwóch węzłów kary łącznej orzeczonej w wyrokach VII K 221/15 i II K 164/16, byłaby najsurowsza z kar jednostkowych – 3 lata pozbawienia wolności, zaś górną suma wszystkich kar jednostkowych, czyli aż 5 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności (czyli 3 lata + 6 miesięcy + 10 miesięcy + 10 miesięcy).

Reasumując powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w Siedlcach dokonał prawidłowej oceny zarówno w zakresie wyboru reżimu prawnego dwóch konkurujących ze sobą ustaw, mając na względzie zgodnie z art. 4 § 1 kk przepisy względniejsze dla skazanego, jak również w zakresie warunków formalnych koniecznych do wydania wyroku łącznego.

W karcie karnej dotyczącej M. J. brak jest jakichkolwiek innych skazań, które mogłyby podlegać łączeniu. Sąd Okręgowy zważył przy tym, iż skazanemu wprowadzono do wykonania zastępcze kary aresztu, orzeczone za nie wykonaną grzywnę w sprawach wykroczeniowych o sygn. **II W 464/15** oraz **II W 479/15**, niemniej jednak, ich łączenie z karami pozbawienia wolności, w myśl przepisów – zarówno przed, jak i po nowelizacji KK i KPK – było i jest niedopuszczalne, nie sposób bowiem przyjąć, że są to kary tego samego rodzaju (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., sygn. V KK 252/16, LEX nr 2135556).

Problematycznym rozstrzygnięciem, kwestionowanym przez skazanego, pozostaje zatem sam wymiar kary łącznej. Zarzut apelującego wskazujący na rażąco niesprawiedliwie surową karę łączną orzeczoną w rozmiarze 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wydaje się w tym konkretnym układzie procesowym całkiem nietrafny.

Zmiana wysokości orzeczonej kary może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara jawi się jako „rażąco niesprawiedliwa”. Owa niewspółmierność poprzedzona została w ustawie określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku w orzeczeniu reformatoryjnym z powodu czwartej względnej przyczyny odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie bije w oczy, oślepia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 02 czerwca 2016 r., sygn. II AKa 70/16, LEX nr 2079199). W ocenie Sądu Okręgowego, kryterium tego nie spełnia kara łączna 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w zaskarżonym wyroku.

Kontrola instancyjna orzeczenia doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, że Sąd I instancji trafnie ocenił związek czasowy oraz przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy 4 przestępstwami, za które M. J. został skazany prawomocnymi wyrokami w sprawach VII K 221/15 i II K 164/16. Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy właściwie uwzględnił wszystkie okoliczności wynikające z kodeksowych dyrektyw wymiaru kary łącznej, przyjmując, iż nie dają one podstawy ani do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego modelu, tj. zasady kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla skazanego systemu absorpcji, słusznie w tej sytuacji stosując zasadę asperacji.

Postulowaną przez skazanego, zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. II AKa 206/15, LEX nr 1962890).

W przedmiotowej sprawie M. J. w sprawie VII K 221/15 został skazany za przestępstwa rozboju i kradzieży, zaś w sprawie II K 164/16 za 2 oszustwa. Jego sposób działania był zupełnie odmienny. Wymiar kary łącznej orzeczonej w zaskarżonym wyroku, uznać należy za prawidłowy, przy uwzględnieniu, iż M. J. był uprzednio wielokrotnie karany, a Sąd Rejonowy był uprawniony do wymierzenia kary w granicach od 3 do 4 lat pozbawienia wolności. Skazany pomimo świadomości co do uprzedniej karalności, ponownie popełniał przestępstwa, mając pełne rozeznanie co do swojej trudnej sytuacji rodzinnej i tego, że dopuszcza się kolejnych czynów zabronionych.

W orzeczeniu pierwszoinstancyjnym należyte uwzględniono także wymowę opinii o skazanym z jednostki penitencjarnej, w której obecnie przebywa. To, że skazany w zakładzie karnym przestrzega regulaminu odbywania kary i wyraził skruchę w związku z popełnionymi przestępstwami, nie może być okolicznością, która w decydującej mierze, jak tego żąda skarżący, miałaby wpłynąć na wymiar orzeczonej kary łącznej, albowiem taka postawa jest obowiązkiem każdej osoby przebywającej w warunkach izolacyjnych. Świadczy o postępującym procesie jego resocjalizacji i chęci powrotu do życia poza warunkami więziennymi.

Zachowanie skazanego w czasie wymierzania kary łącznej może mieć znaczenie dla wymiaru kary, ale okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia, bo ma ono jedynie funkcję subsydiarną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2013 r., sygn. II AKa 142/13, LEX nr 1366142).

W ocenie Sądu II instancji wskazanej okoliczności łagodzącej nadano właściwą rangę i znaczenie, w konfrontacji z innymi kryteriami wymiaru kary łącznej, co znajduje swoje odzwierciedlenie w jej wymiarze.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, wyrokowanie łączne w żadnym razie nie sprowadza się do automatycznego przyjmowania rozwiązania najkorzystniejszego dla skazanego i wymierzania mu kary łącznej na zasadzie absorpcji, której zastosowanie nie jest obowiązkiem sądu orzekającego, a wręcz przeciwnie, powinno mieć charakter wyjątkowy i dotyczyć sytuacji nietypowych. Wymierzenie in concreto kary łącznej przy stosowaniu określonej zasady stanowi rezultat koniecznego uwzględnienia przy wyrokowaniu łącznym okoliczności, które nie mogły być wcześniej przedmiotem oceny sądu, takich jak globalna liczba popełnionych przestępstw, ich rodzaj i łączące je relacje przedmiotowo-podmiotowe determinuje potrzebę takiego ukształtowania kary łącznej, aby te wszystkie aspekty - w wyniku stosowania dyrektyw prewencji szczególnej i ogólnej - zostały uwzględnione (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2015 r., sygn. II AKa 304/15, LEX nr 1959438).

Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej danej osoby w okresie objętym prawomocnymi skazaniami. Ma zlikwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym, wynikłą z kilku skazań wprowadzonych jednocześnie do wykonania. Nie jest to jednak sposób na premiowanie sprawcy większej ilości przestępstw i w ten sposób instytucja kary łącznej nie powinna być postrzegana przez samych skazanych i społeczeństwo. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności w stosunku do innych, penalizowanych przez Kodeks Karny, a prawomocnie osądzonych zachowań skazanego.

Reasumując dotychczasowe rozważania, brak było argumentów, aby uwzględnić apelację skazanego i zaskarżone rozstrzygnięcie zmienić zgodnie z wnioskiem w nim zawartym.

Z tego też względu, Sąd Okręgowy w Siedlcach, działając na podstawie art. 456 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od wydatków za II instancję, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawia sytuacja materialna skazanego, który posiada na utrzymaniu konkubinę oraz małoletnie dziecko, a obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, której koniec pozostaje dość odległy. Skazany nie posiada żadnego majątku, przed osadzeniem utrzymywał się jedynie z wykonywania prac dorywczych, zaś w ZK nie pozostaje zatrudniony odpłatnie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w sentencji wyroku.